

צחק למוות בעיניים

אלי לבני התייחס למלחמה שלו בסרטן הלב לב כאל התקופה היפה בחייו. היא לא רק פייסה בינו ובין אחותו ח"כ ציפי לבני, אלא גם הפכה אותו לגורו למאות חולים במצבו. שבוע לפני מותו עוד הספיק לחגוג שנתיים לגידול בריקודים ובשירה. אבל בערב יום העצמאות, כשאחותו אוחזת בידו, נשם את נשימתו האחרונה. "עד הרגע האחרון אלי שידר עוצמה וחיזק את כולם", היא אומרת

יפעת ארליך | צילום: אלי אטיאס

ב"ה

ממשיכים להלחם בגדליה הגידול ימ"ש (יימח שמו)

אחרי הנשק הכימי והביולוגי עוברים לנשק אלכוהולי. גילינו שכשאנחנו שמחים ורוקדים הוא מתכווץ מצער... מוזמנים לחגוג עם אלי לבני שמוכיח כבר שנתיים שהחיים זה מה שאנחנו עושים מהם וש אפשר להוציא מתוק מצו.

ההזמנה למסיבת הפרידה של אלי לבני לפני שבועיים: "אחרי הנשק הכימי והביולוגי עוברים לנשק אלכוהולי"

רדיו, דה וויס אוף קנסה, וגם הפקנו שני סרטים: חגיגה בכימו 1 וחגיגה בכימו 2.

לצד עידוד החולים ואיסוף כספים לצורך מחקר רפואי, אלי לבני גם נאבק בשנה האחרונה נגד פיטורי הליצן הרפואי אמנון רביב. כאות מחאה, אף החליט להתאשפו לזמן מה בבית חולים אחר, עד שבטלו הפיטורים ואמנון הליצן שב להצחיק את החולים – יחד עם אלי כמובן.

"אלי ליווה מאות מטופלים", מספרת אשתו חן. "לא רק בבית החולים. הוא היה משוחח עם חולים מכל הארץ. וגם נוסע לביקורי בית אצל אנשים שקודם לכן לא הכיר. המטרה שלו הייתה להסביר לחולים שהכל בראש. שאפשר לחיות טוב וליהנות מהחיים ולצחוק גם עם סרטן".

באחת משיחות העידוד האחרונות שניהל עם חולה שהתבשר כי הוא חלה בסרטן הלב לב, אמר לו אלי: "תשוב טוב – יהיה טוב. את מה שנשאר לחיות צריך לחיות טוב. זה המוטו בחיים. בכל רע יש טוב. אני אומר לך, התקופה הזו היא אחת התקופות היפות בחיי. גיליתי את עצמי, גיליתי

לדבר על דברים אישיים. גדלנו בבית שבו אמא לימדה אותנו שאסור לגלות רגשות".

מי שענה בישירות ובכנות על השאלה היה אלי, שלקח על עצמו את האשמה לנתק. "עבר בינינו הרבה דם רע", סיפר. "פעם היינו מאוד קרובים, אבל הפוליטיקה הפרידה בינינו. לא דיברתי עם ציפי תקופה, היינו עקשנים, בעיקר אני. עשיתי לה עוול, ולמרות זאת, ברגע ששמעה על הסרטן מיד התייצבה לצידי וגרמה לי אושר גדול".

באותה פגישה, כשציפי אחותו לצידי, אלי לא ישב לרגע למרות טיפולי הכימותרפיה, אלא היה עסוק בלהפיק עוד סרטון של "חגיגת כימו", כך כינה את קרנבל הריקודים באולם ג', כשבן זוגו לריקוד היה מוט העירוני. "היו פריימריז ואני נבחרתי ליו"ר ועד חולי הלב לב", הרעים בקולו העמוק ועיניו צוחקות, "אבל אז הגיעו הבנות מהשר ודרשו שריונים. אחר כך הגיעו מהמלנומה והריאות. ותראי איזה מעמד קבלתי כאן. איפה היה לי מעמד כזה? במסגרת תפקידי בוועד פתחתי את החוג לריקודי עמוה. אני ואמנון הליצן פתחנו תחנת

מכל רגע, בעזרת הצוות הרפואי, כמובן. זה המסר שלי. אני ממליץ לא להיכנס למרה שחורה, לא לבוא בטענות לאלוהים ולכל העולם. להמשיך בחיים ולהשתדל וליהנות, כי אפשר ליהנות".

"זו הייתה פרידה בלי לקרוא לזה פרידה", אומרת ציפי. "אלי הבין שזה הסוף. הוא לא רצה להיות לנטל ולא רצה לסכול. הוא רצה למות יפה, וכך היה. עד הרגע האחרון אלי המשיך לחזק חולים אחרים. הקול העמוק שלו שידר עוצמה וזה היה מאוד מתעני. ההורים שלנו נישאו בה' באיר תש"ח. הם היו הוג הראשון שנישא במדינת ישראל. הם בדיוק יצאו מהמחותרת (אצ"ל – י"א), וקיבלו אישור מיוחד מהרב להינשא למרות ספירת העומה. דווקא ביום הזה, בערב יום העצמאות, נפטר אלי אחי ושב אל הורינו".

בוקס בטון

העובדה שאלי נפטר כשידו ביד אחותו, לא מובנת מאליה. ב-2009, כשציפי לבני עמדה בראש תנועת קדימה, ואלי הודיע שהוא מסיר את תמיכתו בה ושב לליכוד, התקררו יחסיהם. לקראת בחירות 2013 התראיין האח לדודו וקרא להצביע לנתניהו – ראיון שיצר נתק ביניהם. אבל כשנודע לציפי לפני כשנתיים על מחלת אחיה, הגיעה מיד לבקרו.

פגשתי אותם לפני כשנה בבית החולים, כשציפי הגיעה לשבת ליד אחיה במהלך אחד מטיפולי הכימותרפיה שעבר. "הבשורה על מחלתו הייתה עבורי שוק מוחלט", סיפרה אז. "הבנתי מיד מה המשמעות של סרטן הלב לב, ליוותי אותה עד שנפטרה. חלתה בסרטן הלב לב, ליוותי אותה עד שנפטרה. לשמוע שאלי חטף את זה, היה בוקס בטון. הדבר הראשון שרצייתי זה לראות אותו".

לשאלה מה גרם לנתק ביניהם, ח"כ לבני לא ששה או לענות. "החזרה הזו לאחור לא טובה", אמרה. "זה מאחורינו. היו ימים פחות טובים, זה קורה במשפחות הכי טובות. מה זה כבר משנה היום? הכל נמחק. אנחנו אחים. שנינו שמנו מיד הכל בצד. כולנו בני אדם, כולנו יכולים לטעות ולפגוע באחרים. בחיי היום יום הולכים עם כעסים, אבל במצב כזה הכל מתגמד. האמת, לא פשוט לי

האחות רמזה לי לצאת מהחדר ועירכנה אותי שיש סימנים של קריסה, שהמוות של אלי קרוב – תוך ארבע עד 12 שעות", מספרת אלמנתו חן לבני. "לא כל כך ידעתי מה לעשות. כמה שעות קודם ביקרו את אלי האחיות שלו, ציפי ורחלי. לא ידעתי אם מתאים להטריד אותן שוב. החלטתי לעדכן אותן בכל זאת. ציפי הגיעה ראשונה לבית החולים, ואז ביקשה ממני להיות כמה דקות לבר עם אלי".

חן יצאה אל המרפסת שבמחלקה האונקולוגית גית בבית החולים שיבא, מותירה את ח"כ ציפי לבני לבר עם אחיה. ציפי אחזה בידו, מביטה אל אורות זיקוקי הדינור שרקדו בשמיים לכבוד יום העצמאות. תוך דקות רפתה אחיות ירו של האח. המוות ניצח את אחד מגדולי הלוחמים בו, את מלך האופטימיות, האיש שהפך לכדור חיוזקית עבור מאות חולי סרטן בישראל ובני משפחותיהם.

כחלק מפילוסופיית החיים האופטימית שאימץ כשחלה, אלי התעקש לקיים, שבוע לפני מותו, מסיבת ריקודים – חגיגת יום הולדת שנתיים ל"גדליה", כפי שקרא לגידול שלו. ההזמנה למסיבה כבר רמזה על ייאוש מהטיפולים. "ממשיכים להילחם בגדליה יימח שמו", נכתב בה. "אחרי הנשק הכימי והביולוגי עוברים לנשק אלכוהולי. גילינו שכשאנחנו שמחים ורוקדים, הוא מתכווץ מצער. מוזמנים לחגוג עם אלי לבני, שמוכיח כבר שנתיים שהחיים זה מה שאנחנו עושים מהם, וש אפשר להוציא מתוק מצו".

למסיבת היין וריקודים הגיעו 250 איש – חולים שליווה, אנשי הצוות הרפואי, חברים ומשפחה. אלא שאלי כבר היה חלש מאוד ולא הצליח לקום מכיסא הגלגלים כדי לרקוד. למרות זאת שר שיר לרעייתו ונשא נאום אופטימי שבו ביקש להעביר מסר לחבריו החולים: "אני מאמין שצריך להמשיך לחיות כרגיל", נאם לתוך המיקרופון שהחזיקה עברו אחותו ציפי. "אחרי הכימו הראשון, הרופאה אמרה לי, 'אל תיתקע במיטה', וככה עשיתי. משכנו יותר משנתיים. המשכתי לעבוד כרגיל. זאת הדרך שלי. דרך שהוכיחה את עצמה גם על חולים שלא נתנו להם הרבה סיכוי. אני אומר לכם שהשנתיים האלה היו אחת התקופות היפות בחיים שלי. נהניתי

מה הם היו אומרים: "הנושאים הגדולים שבחיים הם המאבק והייסורים" | צ'רלי צ'פלין

ידיעות אחרונות

נאום הפרידה המרגש של אלי לבני

באפליקציה של ידיעות אחרונות

להורדה
APP STORE ו
GOOGLE PLAY

"החלטתי להתייחס לסרטן כמו לשפעת". אלי לבני ז"ל, אחותו ציפי והליצן אמנון רביב בבית החולים

חן ואלי נישאו לפני 21 שנה. הם גידלו חמישה ילדים, שניים מנישואיו הקודמים, שניים מנישואיה הקודמים, וילדה אחת משותפת. במהלך השנים אימצו חיילים בודדים שהפכו לחלק בלתי נפרד מהשפחה. בשבועיים האחרונים לחייו היה אלי מאושפז, אבל אפילו בבית החולים המשיך לעבוד.

"נתנו לנו חדר לבד. מנהל המחלקה אמר לו, 'אתה מקבל את החדר הזה לא בגלל שאתה אח של ציפי לבני, אלא בגלל מי שאתה, בגלל כל מה שעשית למען החולים ולמען המחלקה'", מספרת חן. "קבלנו יחס מדהים מהצוות. אלה היו השבועיים הכי יפים בחיי. ישנתי לצידו, דיברנו עד השעות הקטנות של הלילה. מעולם לא היינו קרובים כל כך. הוא רצה להכתיב לי את ההספד ללוויה שלו, אבל לא הספקנו. את הסייטי האחרון אלי לא רצה לראות. במקום זה הוא הציב לעצמו יעדים. היעד הראשון היה להגיע לליל הסדר, שאותו ניהל. היעד הבא היה המסיבה, שכמה ימים אחריה הוא נפטר".

**האישה חן לבני:
"השבועיים האחרונים
היו היפים בחיי. ישנתי
לצידו, דיברנו עד השעות
הקטנות של הלילה.
מעולם לא היינו קרובים
כל כך. הוא רצה להכתיב
לי את ההספד ללוויה
שלו, אבל לא הספקנו"**

חודשים, הטיפול הביולוגי שהצליח קודם לכן לצמצם את הגידול לחצי מגודלו המקורי, חדל להשפיע. הגידול והגרורות התפשטו במהירות. גם הקרנות לא הועילו. ובכל זאת, לצד הטיפול לים המשיך אלי לעבוד כקמ"ט מדידות במנהל האורח, מתעקש לשמור על שגרה.

בחודשים האחרונים השתתף בעוד ניסוי חדשני של תרופה ביולוגית. התרופה עלתה עשרות אלפי שקלים, וחיליו של אלי, שהיה מפקד פלוגת טנקים במלחמת יום הכיפורים, התגייסו ואספו מחצית מהסכום. במקביל קיבל אלי עוד טיפול כימותרפי אגרסיבי. הפעם תופעות הלוואי היו קשות. הוא ירד במשקל ונחלש מאוד.

"הוא היה אמור לקבל עוד ארבעה טיפולים, אבל אחרי הטיפול הראשון, הוא נגמר", מספרת חן. "הגענו לר"ר טליה גולן, שמלווה אותנו לכל אורך הדרך. אלי אמר לה שהוא לא רוצה להי משיך בטיפול, שהוא רוצה לסיים יפה. הרופאה ואני בכינו. היא ביקשה ממנו לבוא בכל זאת עוד שבועיים, כי היא לא הסכימה להרים ידיים".

את הילדים שלי. במלחמת הקיום לא היה זמן. עכשיו הפרופורציות של החיים משתנות לטובה. הכל תלוי בנו".

אושר היא מילה שחזרה שוב ושוב בדבריו של אלי לבני, כאילו הסרטן הוא מתנה מענגת, לא מחלה איומה. "אני מרגיש שאלוהים שלח לי את המחלה הזו" הסביר. "זו השנה הכי מדהימה שהייתה לי בחיים. אני לא צוחק. הסרטן גורם לך להוריד את כל המסכות. מהצגות לא יצא לי כלום. במצב הזה האמת הכי חשובה. החלטתי שאני מתייחס לסרטן הזה כמו אל שפעת. זה כל הסוד. ובסוד הזה אני מנסה להדביק את כולם. יש כאלה שנרדקים ויש כאלה שגם נרפאים".

אפילו הרופאה בכתה

הרעיון לחגוג יום הולדת לגידול הסרטני נהגה כבר שנה קודם, כשמלאה שנה לגדליה. אז, בחצר ביתו במושב בית חנניה, אלי רקד, השתולל ושר, קולו העמוק מלטף את הקהל. אלא שתוך כמה